

EET TEAM

Harold Hamersma &
Ronald Hoeben keuren
iedere week wijnen, spijzen
en culinaire noviteiten.

Vinnig maar niet pinnig

Meteen ook maar even dé trend
voor 2009 aftrappen: betaalbaar
en verbluffend wit uit Duitsland.
(Zie ook elders in dit Eetteam.)

Van nature lager in zijn alcohol, puur op
de druif gemaakt en breed gastronomisch
inzetbaar. In dit geval heb ik het over een
Riesling 2007 SL Trocken van Alexan-
der Laible uit Baden (€13,50). Wat een
ontdekking. Maar ik blijf niet de eerste die
onder de indruk is. De nieuwe *Gault Millau
Duitsland* is mij voor geweest en noemt
Laible 'Entdeckung des Jahres'. Nu is dit
allemaal nog maar drukwerk. En daarvan
krijg je een ontzettende droge mond. Hoe
nu presteert deze riesling in het glas?

Veel beter nog. **Met zachte hand gevangen
perzik en abrikoos, kunstig gecoiffeerde
suikerspin, breekbaar karamel en dan
die citruszuren...** Vinnig zonder pinnig te
worden. Fijn, elegant mineraal wit van een
terroirist pur sang. Die nota bene nu nog
werkt met druiven van gepachte wijngaar-
den. Wat zal Laible in hemelsnaam gaan
maken als hij over een paar jaar het domein
van zijn vader Andreas overneemt, die zelf
al bekendstaat als een van de beste wijn-
makers in Baden? Het Zwitserse blad

Weinwisper heeft daar wel een idee
over: 'Ohne Zweifel ist dies der Start
einer grossen Karriere.' Ik ga vast
wat bestellen in ieder geval. | HH

Importeur: Winterberg Wijnen.
Tel. 0251-220005.
www.winterbergwijnen.nl

De eetzaal van het Stenden University Hotel

Bio in het slop

Traditiegetrouw kijk ik aan het begin
van het jaar in de wijnglazen bol.
Door echter eerst te beginnen met
een terugblik. Had ik vorig jaar een
beetje gelijk? In het eerste nummer van
HP/De Tijd in 2008 voorspelde ik dat we
meer biologische, duurzame en fairtrade-
wijnen zouden gaan drinken. En aldus ge-
schiedde. Maar de vreugde blijkt van korte
duur. Voor het komende jaar vrees ik dat
de grote doorbraak zal uitblijven. Dit met
dank aan de kredietcrisis. Die kunnen we
momenteel lekker overal bijna de schuld
van geven. Al is wijn inmiddels wel op het
lijstje van noodzakelijke boodschappen
beland, biowijnen zijn helaas kostbaar-
der. En dus voorzie ik dat de dagelijkse
wijnrinker zal terugvallen op voordeliger,
maar voor minder geld helaas wel uitvoerig
bespoten wit, rood en rosé. Voor 2008
voorspelde ik overigens ook dat rosé
een hoofdrol zou blijven opeisen. Op het
moment van schrijven zijn de jaarcijfers
nog niet bekend, maar ik ben bang dat
ik er nu weer naast zit. In dit geval omdat

het voorjaar en de zomer van 2008 rode
cijfers schreven: de gemiddelde tempe-
raturen lagen ver onder normaal. En de
roséconsumptie dus ook. Voorts be-
gon 2008 – zoals voorspeld overigens
– goed voor de belletjeswijnen. Alleen bij
champagne bleek de prik er al een beetje
af. Later dat jaar zorgde het omvallen
van Lehman Brothers helemaal voor een
ernstig ontschuimend effect. En dat terwijl
de champagnestreek net toestemming had
gekregen om fors uit te breiden. Voorspel-
ling: de prijzen voor champagne gaan
omlaag. Dat geldt ook voor de (te) hoge
alcoholpercentages van veel vooral rood
uit de Nieuwe Wereld. Daar is in 2008 al op
ingespeeld. Diverse supermarkten hebben
tegenwoordig zelfs volstrekt alcoholvrije
wijnen in het schap. Maar ja, dat is als seks
hebben met een opblaaspop: ik begin er
niet aan. Waar wel aan? Aan rood en vooral
wit uit Duitsland. Onze oosterburen bieden
prachtige wijnen voor relatief weinig geld.
Prettige combinatie in deze barre tijden.
Dé trend voor 2009. | HH

Vooral de nabijheid van de Waddenzee is voor Albert Kooy een rijke bron van inspiratie.

FOTO'S RONALD HOEBEN

Friese eenvoud

Er zijn natuurlijk ook koks die de – blijkbaar nu weer nieuwe – overtuiging dat het allemaal wat simpeler kan al langere tijd koesteren. Een in het oog springend voorbeeld is Albert Kooy. Hij is Meesterkok, een geëxamineerde onderscheiding die door collega-Meesterkoks wordt bekrachtigd, dus hij weet waar hij over praat als het om de haute cuisine gaat. Niettemin is de zinsnede 'Ik kijk in de Michelingids om te zien waar ik niet moet eten' ook van hem. Dat klinkt misschien enigszins gechargeerd, en dat is het ook wel, maar Kooy's missie ligt nu eenmaal buiten het sterrencircuit. Hij is ervan overtuigd dat

wat je dichtbij haalt lekker is, en hij doet iets met die visie. Hij schreef er in 2006 een boek over (*De Nieuwe Nederlandse Keuken*), en als hoogste baas van het eten en drinken aan de Stenden Hogeschool in Leeuwarden draagt

hij zijn geloof ook uit in het onderwijs aldaar. *Local taste, global experience*, luidt het credo van het restaurant dat onderdeel van Stenden uitmaakt en waar de leerlingen in de Engelse taal worden onderwezen. In blauw-groen Stenden-tenue benen ze door de ruime eetzaal, waarvan grijze glasgordijnen het zicht op de saaie buitenwijk doeltreffend verhullen.

Het gros van de ingrediënten voor de gerechten op de kaart komt van dichtbij, en de recepten zijn ook terug te vinden in Kooy's boek. Vooral de nabijheid van de Waddenzee is voor Kooy een rijke bron van inspiratie. Zo staat er een schnitzel op de kaart van harder uit de Waddenzee, die zo mogelijk nog Friese is gemaakt door de toevoeging van Friese droge worstkruiden. Daarbij verschillende bewerkingen van topinamboer alias aardpeer. Eerder was er rolmops van makreel met zoetzure prei. **Het buikspek van de Baambrugse big komt in dit verband nog relatief van ver weg; het is gecombineerd met stroop, piccalilly en geroosterde schorseneren.**

De maaltijden zijn hyperbetaalbaar (voorgerechten van vijf en hoofdgerechten van tien euro), en de bediening door leerlingen die merkbaar hun uiterste best doen is – uiteraard – niet aldoor even effectief maar bijzonder vriendelijk, en soms, als een blozende serveerster een bordje weghaalt om er een eender bordje voor terug te zetten, zelfs aandoenlijk. | RH

Stenden University Hotel, Rengerslaan 8, Leeuwarden. Tel. 058-2441188.

Schuimstop

De keus in vulling voor brandblussers – een verplicht attribuut in een professionele keuken – is tussen poeder en schuim, maar ook aan tafel in het restaurant was er de laatste jaren vaak sprake van poeder- of schuimvorming. Aanvankelijk spannend en later een enkele keer verrassend, maar al snel een vervelende gewoonte, precies zoals eerder het ongebreideld pureren van alles en nog wat dat werd.

Of de kredietcrisis er debet aan is, laten we wijselijk in het midden, maar een feit is dat het schuim, het poeder en de andere moleculaire kooktechnieken goeddeels lijken te zijn overgewaaid. De enige kok die zich met grote ijver van de 'nieuwe technieken' blijft bedienen, Moshik Roth van restaurant het Brouwerskolkje in Overveen, is daarvoor inmiddels met een tweede Michelinster gelauwerd en wellicht hebben veel van zijn collega's daarom de moleculaire achtervolging gestaakt. Aan de andere kant is wellicht het besef doorgedrongen dat de laboratoriumaanpak voor de Spaanse *Urheber* weliswaar tot duizenden reserveringen leidt, maar in het restaurant om de hoek toch al snel een goocheltruc wordt waar je niet snel een tweede keer mee gefopt wil worden. De boodschap die opborrelt uit de interviews met de tien keukenmeesters die de lijst van 500 beste restaurants van *Lekker* aanvoeren, is helder als geklaarde bouillon: simpelheid, terug naar de basis, herkenbaarheid en traditie zijn de nieuwe aanvalskreten, of, zoals Martin Kruihof van De Lindenhof het verwoordt: echt eten. Nu maar hopen dat de duizenden restaurants die de kolommen van *Lekker* niet eens halen zich die boodschap ook eens aantrekken. Die hadden zich namelijk altijd al met echt eten moeten bezighouden. | RH